

(Iv 14, 6-14)

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu

U ono vrijeme: Reče Isus Tomi:

*»Ja sam Put i Istina i Život:
nitko ne dolazi Ocu osim po meni.*

*Da ste upoznali mene,
i Oca biste moga upoznali.*

*Od sada ga i poznajete
i vidjeli ste ga.«*

Kaže mu Filip:

*»Gospodine, pokaži nam Oca
i dosta nam je!«*

Nato će mu Isus:

*»Filipe, koliko sam vremena s vama
i još me ne poznaš?«*

»Tko je vidio mene, vidio je i Oca.

Kako ti onda kažeš: 'Pokaži nam Oca'?

Ne vjeruješ li

da sam ja u Ocu i Otac u meni?

Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim:

Otac koji prebiva u meni čini djela svoja.

Vjerujte mi:

ja sam u Ocu i Otac u meni.

Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte.

Zaista, zaista, kažem vam:

Tko vjeruje u mene,

činit će djela koja ja činim;

i veća će od njih činiti

jer ja odlazim Ocu.

I što god zaištete u moje ime,

učinit ću,

da se proslavi Otac u Sinu.

Ako me što zaištete u moje ime,

učinit ću.«

Riječ Gospodnja.

Braćo i sestre, što se to dogodilo u zboru apostola? Malo kao da su izgubili „kompas“, kao da su sve manje shvaćali tko su i što su oni, a još manje tko je doista Isus. Njihovo nepoznavanje Isusovog poslanja i njegove osobe, Isusa kao da malo ljuti, pa kaže jednome od njih: "Filipe, toliko sam vremena s vama i još me ne poznaj?" Upitnik. Isus se čudi do mjere pitanja i sebi i njima.

To znači da nisu svi u tom apostolskom zboru „pronašli sebe“, nisu svi apostoli shvatili ni svoju zadaću, kao ni samu bit te zajednice. Dakle, neki su bili u zboru apostola samo broj, a neki su bili stvarni dio zajednice. Dok ih Isus nije sve

prodrmao pitanjem: "Pa je li moguće da me još ne poznajete?"

Vidimo da nije nemoguće biti dio zajednice, a opet ostati samo broj. Ne govorimo ovdje samo o zajednici apostola. I biti u društvenoj zajednici bilo koje vrste, a ne biti dio te zajednice, moguće je. I u župi se može živjeti, a ne biti župljanin – i dalje se nazivaš vjernikom kad nešto trebaš. I u samostanu se može živjeti, a ne dati sebe u tu zajednicu – i dalje si svećenik. I u gradu se može živjeti, a ne dati mu ništa – i dalje si građanin. Koristiti beneficije, komentirati i "pljuckati" po glavi, a ne preuzimati odgovornost i pozivati se na pripadnost samo kad mi to odgovara - moguće je.

Jednako tako čini se da su i neki Isusovi apostoli najprije tražili svoju korist i dizali si ugled uz Isusa. Ali s Isusom osobno nisu se upuštali u neke razgovore, nisu ga stvarno upoznali.

Braćo i sestre, ako ne pokazujemo interes za dobro drugih, nemamo ni malo ljubavi za zajednicu kojoj pripadamo, kako god se ta zajednica zvala.

Konkretno, dan grada trebao bi nas podsjetiti da nije isto samo živjeti u gradu i biti dio grada. To su mnogi razdvojili: biti u zajednici i biti dio zajednice. Ma i prema Domovini, i prema gradu, i prema obitelji, od koje svako društvo počinje, moraš pokazati ljubav, interes i zanimanje. Ne

možeš živjeti kao individualac, kao jedinka, a tvrditi da pripadaš široj zajednici.

Svi koji poznaju grad Vukovar, koji su njegov dio, koji daju svoj doprinos njegovom dobru, mogu se s ponosom nazvati građanima. A svima kojima je osobni interes ispred zajedničkog dobra, upućujemo Isusovo pitanje: "Filipe, toliko sam vremena s vama, toliko se dugo nazivaš apostolom, a još ne prepoznaješ svoje mjesto?"

Iskreno, lakše je kad ne moraš ugraditi sebe u viši cilj. Ponekad se to čini i besmisleno. Župa, grad, domovina... to su ponekad samo pojmovi, široko shvaćeni. Pa se tako razvodni i interes za zajedničko dobro. Što je veća i šira zajednica, manja je

odgovornost tebe kao pojedinca, pa se mnogi lako odlučuju sjesti sa strane i promatrati. I uvijek prođe parola: "Ma pusti, ima tko će..." Nije to samo naš stav, to je u ljudskoj naravi. Pusti, ima tko će, već će se netko naći. I u župi, i u gradu, i za domovinu, pusti... i tako izgubimo osjećaj da zajednica služi za jačanje pojedinca, njegovih talenata i sposobnosti. Razvodnili smo pojam zajednice.

Ponavljam: ni u zajednici apostola nije sve bilo idealno, čuli smo, očito je bilo promatrača i komentatora. Isus im zato postavlja sebe, nudi im sebe kao vodilju u životu. Kaže: „Ja sam put, Istina i Život“. Zato što vidi da su se izgubili i da nemaju dobar put. Zato što vidi da počinju

prihvaćati neke nove istine. Zato što mu je je jasno da će početi postavljati pitanja o smislu svog života s njim. Zato im nudi sebe kao Put, Istinu i Život. Jer je shvatio, i to im je dao do znanja, da je već toliko vremena s njima, a još ga ne poznaju.

Teško je to kad izgubiš kompas i kontrolu nad svojim životom. A događa se. I apostolima nekada, i svećenicima, i vjernicima danas... zalutamo. Potražimo neki novi put, krenemo za nekom novom istinom, ne vidimo više smisao života s Isusom. Koliko god da smo vremena proveli uz njega, tako lako ponekad pokažemo koliko ga zapravo ne poznajemo.

E, taj put, taj proces od spoznaje svoje izgubljenosti do točke pripadnosti, na

to nas Evandjelje danas poziva. To je proces koji su prošli apostoli, to je put koji prolazimo svi u životu. Nisu se apostoli zaustavili na neznanju i na činjenici nepoznavanja Isusa, nego su ga sve više i više promatrali kao Put, Istinu i život.

I na kraju su ipak sazrijeli. Da nisu, ne bismo dvojicu slavili danas. I Filip i Jakov shvatili su do kraja i prihvatili i svoje mjesto i svoje poslanje. Obojica mučenici. A to je pokazatelj ljubavi i potpunog poznavanja: dati život za svog učitelja, za svoje stavove, za obranu vrijednosti na kojima počiva tvoja zajednica. A gdje smo mi? Jesmo li barem na putu sazrijevanja ili smo još uvijek samo pojedinci koji ne vide potrebu biti zajednica? Amen.